

wägga warma ja uššina ollewad. Agga emma
filmad, kui jöelt taggasi tulli, kehhe langsid wärt:
na peäle, ja kül temma seddamaid moistis ärra
tüttri uššinust. Üks lešproua olli need linnad an:
nud nidišongaks fehrata ja olli temmal sellega
suur rut, et warmalt piddi walariš sama. Agga
wot Liso sešt holiš. Emma pahhandas wägga
meelt ja augutas last täiest sunst. Mis sunst
ilmas peab sama, kui sa mitte ei võra ommast
laiskusjast? Egga laiskus toida innimešt. Eš sa
tea, keš ei wiitš tōd tehha, ei pea sa mitte
leiba sõma, kas moistad miš se on? Emma om:
mas melepahhandušeš ei pannud tādhele, et
kolm meest, keš uhkiš ridiš, tullid ratsa soites
mōda teed, ja jäid nende perre kohta seišma.
Se, keš eel soitis, olli kunningas, ja kui liggi
sai, ütles: „Maene, miš sa ni kurjaste omma
lapsēga tapled?“ Emma ehmatas, et neid olli,
keš sedda nominišt peält kuulda said; ehk temma

kül ei teādnud, et se küššia otse kunningas iše
piddi ollema, ial ei tahtnud ta omma tūtart
wōdrašte ette ni wägga ärralaita, wastas se pä:
rast kermešte nenda: „Taplen tūttriga, et ütles
wägga kerme on tōle hakkama, ei wōttage om:
male aega middagi toito suhho päina. „Kunning:
gas, tūtтарlast kites, andis sedda otust, et tō:
teggia ei pea mitte nālgaš seišma — ja soitis
teed eddase. Agga monne päwa pärrast tullesas
temma sedda tūlli mele, miš teed kāies olli nā:
nud sel emmal omma tūttriga ollewad, ja juttu:
tas sešt omma prouale. Kunninga proua armaš:
tas wägga wälledaid tōteggiaid, laskiš sedda kō:
la kulata, kus se uššin tūtтарlaps elas, lääkitas
Liso järrele, ja kāsikiš tedda omma ette tua. Üt:
les siš: „Minna fulen, et sa wägga kerme tō:
teggia pead ollema, ja ei annage ommale aega,
wahhelt leiba wōtta; head tōteggiaid on wägga
minno mele pärrast, ja ištārraneš armaštan per